

ummer & crime & summer & crime & summer & crime & summe

*Candy
Brouwer* **Bed &
Breakfast**

THRILLER

Een B&B in Frankrijk.
Het klinkt zo lieflijk.
Maar niets is minder waar...

DE CRIME COMPAGNIE

CANDY BROUWER

Bed & breakfast

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2015 Candy Brouwer

Omslagontwerp: Cunera Joosten

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Ivan1981Roo

ISBN 978 94 6109 136 9

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

1

Ik schud mijn hoofd en kijk naar het gebouw aan het eind van de straat. Veertien jaar nadat de deur voor de laatste keer achter me dichtviel, ziet mijn oude school er nog exact hetzelfde uit, als onaangetast door de tijd. Met zijn oranje en groene vlakken op de gele bakstenen muren – die misschien iets grauwer zijn geworden – lijkt hij een ode aan de jaren tachtig. De flats die er vroeger omheen stonden hebben plaatsgemaakt voor laagbouw, maar mijn middelbare school heeft de vernieuwingsdrift doorstaan. Het geeft me een onverwacht warm gevoel dat deze herinnering aan mijn jeugd nog zo tastbaar aanwezig is.

Ik loop in de richting van het schoolplein en passeer een rij geparkeerde auto's. Een zilverkleurige BMW cabrio met een Frans kenteken trekt mijn aandacht. Wat een wagen! De eigenaar daarvan heeft het duidelijk beter gedaan dan ik.

De klinkers waarmee het schoolplein vroeger was bestraat zijn vervangen door betontegels waar voor de gelegenheid een rode loper overheen is gelegd. Ik betreed het plein en voel me weer twaalf. In mijn buik gloeit dezelfde spanning als op mijn eerste schooldag. Onwennig als een debuterende filmster loop ik over de loper. Voor de ingang, geflankeerd door gouden paaltjes met daartussen koorden, staat een man in jacquet. Zodra hij mij in het oog krijgt neemt hij zijn hoed af en buigt diep. 'Welkom bij de reünie van het Vreedal College.'

Ik bekijk hem eens goed en sla mijn hand voor mijn mond. 'Meneer Burg, bent u het?' vraag ik verrast.

Mijn vroegere leraar geschiedenis grijnst van oor tot oor. 'Jazeker. En hoe is uw naam, jongedame?'

'Jessica de Gelder, ik heb in 1998 eindexamen havo gedaan.'

Meneer Burg kijkt me onderzoekend aan, waarbij hij zijn ogen onder zijn borstelige grijze wenkbrauwen toeknijpt. 'Ja, jou herinner ik

me nog wel,' zegt hij op een toon waarvan ik me afvraag of ik in positieve of in negatieve zin in zijn geheugen lig opgeslagen. Dan lacht hij opnieuw en ben ik helemaal gerustgesteld. 'Marja helpt je verder,' zegt hij en hij gebaart naar binnen.

'Hoe is je naam?' vraagt Marja, die achter een tafel in de hal staat. Vóór haar liggen naambordjes op alfabet klaar. Ze overhandigt me mijn naamplaatje met een setje consumptiebonnen en glimlacht vriendelijk. 'Alsjeblieft. Veel plezier.'

Een beetje onwennig loop ik de hal door. Aan de buitenzijde van de school mag dan niet veel veranderd zijn, de entree heeft een complete metamorfose ondergaan. Op de plek waar vroeger bakken met grote kunstplanten stonden staan nu rijen met kluisjes. Overal hangen waarschuwingsbordjes. NIET SCHREEUWEN. MOBIELE TELEFOONS BLIJVEN IN DE KLUISJES. DRANK EN DRUGS ZIJN OP SCHOOL VERBODEN.

Nou, dat belooft een gezellig feestje te worden. Terwijl ik verder loop, kijk ik of ik bekenden zie. Het is lastig om de namen op de badges van een afstand te lezen en het heeft ook wel iets vreemds om je op de borst van mensen te focussen in plaats van op hun gezicht. In stilte hoop ik dat iemand mij herkent en me zal aanspreken.

Na een kwartier rondlopen begint het ongemakkelijk te voelen. Straks is er helemaal niemand van mijn oude klas aanwezig. Ik besluit me op de drank te storten en ruil een van de consumptiebonnen in voor een witte wijn. Met het glas in mijn hand zie ik er hopelijk wat minder uit of ik op zoek ben. Om me heen klinkt gelach en er worden enthousiaste kreten geslaakt wanneer oude klasgenoten elkaar hebben gevonden. Ik zie het met een geforceerde glimlach aan en geef mijn ogen ondertussen goed de kost. Iemand. Laat me in godsnaam iemand zien.

In een hoek klinkt gejuich. Wanneer ik me in de richting van het geluid beweeg, zie ik een schavot, waar iemand met zijn hoofd door een gat bekogeld wordt met natte sponzen. Drie keer gooien voor een euro, staat erbij en de opbrengst is voor de voedselbank. In het slachtoffer herken ik mijn oude lerares Duits. Tjee, die was in mijn ogen toen al bejaard. Dapper dat ze zich hiervoor leent. Ik blijf even staan kijken

naar het spektakel en deponer dan twee euro in de pot.

‘Moet je niet gooien?’

Ik schud mijn hoofd en loop door. Dan daalt er een hand neer op mijn schouder.

‘Jes! Ben jij het?’ gilt een stem in mijn oor.

Ik draai me om. Naast me staat een onbekende hoogblonde vrouw me gretig aan te kijken. Ik frons onwillekeurig mijn wenkbrauwen en bestudeer haar gezicht. Twee fraai gevormde wenkbrauwen staan boven een paar onwaarschijnlijk blauwe ogen, geaccentueerd door lange donkere wimpers. De vrouw heeft een kleine, mooi gevormde neus en volle lippen die me niet helemaal natuurlijk voorkomen. Het geheel roept geen enkele herkenning bij me op. Mijn ogen tasten haar figuur af. Een forse boezem, waarop het naambordje ontbreekt, een adembenemend smalle taille en lange benen. Ik zie er zelf vast ook anders uit dan op mijn zestiende, maar ik herinner me gewoon niemand die ook maar in de buurt kan komen van deze schoonheid.

‘Sorry,’ zeg ik uiteindelijk, ‘ik herken je niet. Weet je zeker dat wij elkaar kennen?’

De vrouw legt haar hoofd in haar nek en lacht. Het is een volle lach die diep uit haar keel komt. Om ons heen kijken mensen ons nieuwsgierig aan. ‘Natuurlijk wel, meid, doe niet zo gek. Ik ben het, Danielle!’

Mijn mond valt open. Ik voel het gebeuren maar ben te verbouweleerd om hem te sluiten. ‘Daniel? le.’ De toevoeging glipt erachteraan als ik me herinner hoe ze het haatte als haar naam werd afgekort. Zelfs nu ik weet wie ik voor me heb, blijft de herkenning uit. Mijn verstand kan er niet bij. Deze vrouw is een beauty en Daniel, Danielle, kon met de beste wil van de wereld niet knap genoemd worden.

‘Wat enig om jou weer te zien! Je bent de eerste van onze klas die ik tegenkom. Heb jij de anderen al ontdekt?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik vroeg me al af of ik de enige was.’

‘Welnee, er moeten er meer zijn. Even iets te drinken halen, dan kletsen we daarna verder.’

Mijn ogen volgen haar wiegende heupen in de catsuit terwijl ze naar

de tafel met drank loopt. Haar borsten zijn zo groot dat ze aan de zij-kanten uitpuilen. Ongelooflijk, Daniel was vroeger zo recht als een plank. Wie heeft in godsnaam die vormen erin geboetseerd? Ze ziet eruit alsof ze de oven is ingegaan en opnieuw is afgebakken. Wanneer ze met een glas in haar hand naar me toe loopt, kan ik niet nalaten haar aan te staren alsof ze een filmster is.

‘Je ziet er goed uit, Jess,’ zegt ze als ze weer bij me is. Ze geeft me een intense blik die diep bij me binnenkomt. Ik schrik ervan en sluit me af door met mijn ogen te knipperen. ‘Je bent een prachtige vrouw geworden.’

Ik voel mijn wangen vlammen en mijn gemompelde ‘Jij ook’ is het understatement van de eeuw. Wat is er loos met me? Het lijkt wel of ik niet normaal kan doen. ‘Wat doe je tegenwoordig?’ vraag ik met een stem die ik amper herken als de mijne.

‘Ik werk als fotomodel.’

‘Echt? Ik bedoel... kun je daarvan leven?’

Danielle legt haar hoofd weer in haar nek en laat opnieuw haar diepe lach rollen. ‘Ruimschoots zelfs. Als ik zou willen, zou ik nooit meer hoeven werken.’

Verbijsterd staar ik haar aan. Zou ze niet een klein beetje overdrijven? ‘Goh, wie had dat zestien jaar geleden kunnen denken?’

‘Niemand. Ik ook niet.’ Ze geeft me een knipoog waardoor ze me deelgenoot lijkt te maken van het geheim van haar metamorfose. ‘Maar ik ben ongelooflijk blij dat het verhaal van het lelijke eendje dat een zwaan werd voor mij geen sprookje is gebleken. En jij? Wat doe jij voor werk?’

‘Ik...’ Ik slaag er niet in om te zeggen dat ik al zes maanden werkloos ben. ‘Ik bevind me *in between jobs*.’

‘O?’ Danielle trekt haar wenkbrauwen hoog op. ‘Hoe lang al?’

‘Een paar maanden,’ geef ik schoorvoetend toe.

‘Dus je bent werkloos?’

Ik wil me nog steeds niet laten kennen. ‘Ik heb wel een baan, alleen is het geen echt werk.’ O god, hoe red ik me hieruit? ‘Ik ben *house sit-*

ter.’ De titel verzin ik ter plekke. ‘Ik pas op huizen van mensen die met vakantie zijn of voor hun werk in het buitenland zitten. Het geld dat ik op die manier uitspaar aan huur is mijn salaris.’ Ik lach. Te hard. ‘En ik hoef ook nooit met vakantie omdat ik steeds ergens anders woon.’

Danielle kijkt me aan met een meewarige blik waarmee ze aangeeft dat ze precies doorheeft hoe ik er financieel voor sta. ‘Dan nodig ik je hierbij uit om bij mij vakantie te komen vieren in mijn huis in Frankrijk. Je hoeft er niets te doen, alleen maar te genieten. Je bent mijn gast.’

Frankrijk? Ineens valt het kwartje. Zou die BMW cabrio van háár zijn? Ik voel me een mislukkeling, maar mijn trots verhindert dat ik hap. ‘Dat zal helaas niet gaan. Ik kan het huis waar ik nu over waak onmogelijk verlaten.’

Danielle haalt haar schouders op. ‘Dan niet. Je moet het zelf weten.’

Om haar mond speelt een verbeterde trekje dat ik ineens herken. Ergens in Danielle is Daniel nog altijd aanwezig. Het is een constatering die geruststellend en verontrustend tegelijk is.

‘Waar ben je na het eindexamen eigenlijk heen gegaan?’ vraag ik. ‘Toen ik de volgende dag bij je huis kwam, waren jullie niet thuis en de weken daarna ook niet. Later woonden er opeens andere mensen in de woning. Ik begreep niet waar jullie gebleven waren.’

‘We zijn de ochtend na het eindexamenfeest meteen met vakantie naar Parijs gegaan. Daar ontmoette mijn moeder een Fransman. Hij heet Michel en is werkzaam in de modewereld.’ Ze zwijgt en staart dromerig voor zich uit. ‘Michel heeft me ontdekt. Hij zag een model in mij en haalde mijn moeder over een proefsessie bij een bevriende fotograaf toe te staan. De foto’s waren een enorm succes en Michel introduceerde me bij een van de grootste modellenbureaus. Zij gaven me een contract en gelijk stroomden de opdrachten binnen. Terwijl ik aan het werk was en bij Michel thuis logeerde, is mijn moeder naar Nederland gegaan om de huur van ons huis op te zeggen en de verhuizing naar Frankrijk te regelen. Mijn moeder en Michel wonen nog steeds in Parijs en ik ben er voor mijn werk ook heel vaak.’

Ik ben diep onder de indruk. ‘Wow, zo iets gebeurt normaal alleen in verhalen.’

Danielle knikt. ‘Ik heb in meerdere opzichten geluk gehad. En hoe is het met jouw ouders? Wonen zij nog altijd in de Lijsterbesstraat?’

Ik schud mijn hoofd en moet slikken om het brok kwijt te raken dat ik ineens in mijn keel voel. ‘Nee, ze...’ Ik kan mijn zin niet afmaken. Door de hal snerpt een fluittoon die het glas in mijn hand zowat laat springen.

‘Dames en heren,’ klinkt door een luidspreker. ‘Mag ik jullie verzoeken allemaal naar de aula te komen? De eindexamenjaren staan op de vloer aangegeven en het is de bedoeling dat jullie bij je eigen jaar gaan staan.’

‘O, dit wordt leuk,’ zegt Danielle. Ze legt haar hand op mijn arm en voert me mee in de richting van de aula. ‘Blijf bij me, ik heb straks een optreden.’

Een optreden? Is ze soms ook nog zangeres? Het gedrang dat is ontstaan verhindert me het te vragen.

2

Aan de zijkant van het podium staan tussen de coulissen een aantal mensen te wachten. Danielle gaat erbij staan en ik ook, omdat ze me dat vraagt. Ik ken de anderen niet en heb geen idee wat ik kan verwachten.

‘Wat doen we hier?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘De mensen die hier staan mogen zo meteen om beurten vertellen hoe hun schooltijd hun leven heeft beïnvloed,’ zegt Danielle. ‘Verrijkt,’ voegt ze er spottend aan toe. ‘Heb je de oproep op de website niet gelezen? Je kon je succesverhaal insturen en de organisatie heeft er een aantal uitgekozen, waaronder dat van mij.’

‘Nee, ik heb het niet gezien.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Niet dat het had uitgemaakt, mijn verhaal had het toch niet tot het podium gebracht.’

‘Het verhaal dat ik zo meteen ga vertellen ook niet, hoor,’ zegt ze met een cynisch lachje.

Hè? Bedoelt ze dat ze...? Ik kijk naar haar gespannen gezicht en voel het tintelen in mijn buik. Ze broedt ergens op. Wat is ze van plan? Dan wordt de eerste spreker aangekondigd. Het is een man die eindexamen heeft gedaan nog voor ik op school zat en hij verhaalt met gedragen stem over zijn succes in het zakenleven, waarvoor de basis op het Vreedal is gelegd. Ook de verhalen die we daarna te horen krijgen, hebben eenzelfde strekking.

Danielle is als laatste aan de beurt. ‘Blijf bij me, Jess, jij en ik, net als vroeger,’ fluistert ze en ze duwt me met zachte hand het podium op.

‘... en daarom bedank ik jullie allemaal hartelijk. Zonder jullie was ik nooit zo ver gekomen. Dan had ik niet zo sterk de behoefte gevoeld het beste uit mezelf te halen en te bewijzen dat ik niet het waardeloze

insect was waarvoor jullie me hielden. Dus nogmaals bedankt voor het verpesten van mijn middelbareschooltijd. Jullie verdienen daarvoor allen hulde!

Op de zaal daalt een ongemakkelijke stilte neer. Vanaf mijn plek op het podium is het moeilijk de individuele gezichten te onderscheiden, maar het is wel duidelijk dat niemand van onze voormalige eindexamenklas weet hoe te reageren. Sommigen kijken gegeneerd naar de neuzen van hun schoenen en anderen mompelen iets voor zich uit. Een paar mensen bewegen hun hand alsof ze die in protest willen opsteken. Ik verwacht ieder moment ‘*objection*’ te horen, maar niemand zegt iets. Het blijft stil. Pijnlijk stil.

‘Kom op, niet zo bescheiden. Jullie mogen jezelf best een applaus geven.’ Een stuk of drie aanwezigen beginnen, braaf als klapvee in een televisiestudio, te applaudisseren. Zodra ze doorhebben dat ze geen navolging krijgen, houden ze er met een rood hoofd mee op. Het maakt de atmosfeer nog beklemmender dan die al was. Daar staan ze dan, de pestkoppen. Sprakeloos zoals ze vroeger nooit zijn geweest.

Mark Hofmans, een van de initiatiefnemers van de reünie, loopt naar Danielle toe, zijn lippen geplooid in een geforceerde glimlach. ‘Dank je,’ zegt hij, ‘ik denk dat dit een mooi moment is om af te sluiten.’ Hij dirigeert ons van het podium af en gaat zelf achter de kathedraal staan.

‘De woorden die het laatst werden gesproken, maken duidelijk dat iedereen zijn éígen herinneringen aan zijn schooltijd bewaart.’ Het klinkt nogal nadrukkelijk. ‘Dat mag, dat is goed,’ vervolgt hij belerend. Nog niets veranderd, Mark was vroeger al een betweter. ‘Naast deze persoonlijke herinneringen, delen we met zijn allen ook een collectief verleden. Bepaalde gebeurtenissen verdwijnen nu eenmaal nooit meer uit ons geheugen.’

Op het digibord verschijnt het lachende gezicht van een vrouw. Ik voel een schok van herkenning. ‘Zo herinneren we ons allemaal juffrouw Elsbeek. Hoe ze was toen ze nog leefde, maar ook hoe ze eruitzag toen ze in haar kist lag.’

Jezus! Ik voel mijn wangen kleuren van plaatsvervangende schaamte. Zoiets kun je toch niet zeggen?

‘Ook herinneren we ons natuurlijk allemaal Malaika nog. Wat hebben we veel actie gevoerd om te voorkomen dat ze werd uitgezet naar Irak. Helaas, we wonnen niet en Malaika moest vertrekken. Gelukkig kan ik melden dat het goed met haar gaat. We zijn bevriend op Facebook en ze doet jullie allemaal de groeten.’

De jeugdfoto van Malaika, een prachtige meid met haar grote donkere ogen en bos zwarte krullen, vervaagt en maakt plaats voor die van een jonge vrouw met een kindje op schoot. Er wordt opgewonden geroezemoesd. De krullen zijn weliswaar onder een hoofddoek verdwenen, maar verder is het toch echt Malaika.

‘Doe haar de groeten terug,’ klinkt het van verschillende kanten. En: ‘Fijn dat het goed met haar gaat.’

Dat vind ik ook. Ik had me indertijd best veel zorgen om Malaika gemaakt. De gedachte dat je tegen je wil in een land moest gaan wonen dat je eerder was ontvlucht, was gruwelijk.

‘En ten slotte is er nog iemand die bij iedereen in het geheugen gegrift staat: Elise.’

Ik voelde hem al aankomen en toch raakt het me als ik haar foto zie. Hij is niet erg duidelijk, maar straalt wel uit hoe levendig en knap Elise was.

Haar vermissing tijdens het schoolkamp in de Vogezen was uitgelopen op een drama. Na een speurtocht kwam ze niet meer tevoorschijn en ik weet nog dat we met z'n allen uren hebben gezocht voor de politie werd gewaarschuwd. Agenten namen de zoektocht daarna over en uiteindelijk werd Elise dood aangetroffen aan de voet van een heuvel. Vreemd genoeg weet ik me niet meer te herinneren wat de doodsoorzaak was. Een ongeluk, moord, zelfmoord? Ik heb het blijkbaar verdrongen. Nu ik erover nadenk heb ik de hele gebeurtenis verdrongen.

‘Elise, die zo ongelukkig ten val kwam dat ze erdoor overleed,’ gaat Mark verder. Dus toch een ongeluk. Raar dat ik dat niet meer wist.

‘En dan heb je je middelbareschooltijd achter de rug en hoop je op

een lang en gelukkig leven. Helaas is dat niet iedereen gegund. Mike van Tellingen maakte een fatale sprong uit een vliegtuig toen zijn parachute niet openging. Maria van Klaveren...'

De haartjes op mijn armen gaan rechtovereind staan van afschuw. We krijgen toch zeker niet alle sterfgevallen van de afgelopen jaren voor onze kiezen? Laf besluit ik de confrontatie met mijn eigen sterfelijkheid te ontvluchten. Ik kijk nog even rond naar Danielle, maar zie haar nergens meer. Ze heeft haar zegje gedaan en is na haar controversiële toespraak waarschijnlijk vertrokken. Ik verlaat de aula en loop in de richting van de leslokalen. Blijkbaar ben ik niet de enige deserteur, er staan nog meer mensen op de gang.

'Wat een kutreünie is dit,' merkt een man op. 'Eerst is er een ellenlang officieel gedeelte en dan krijgen we alle lijken over ons uitgestort. Ik dacht dat we het leuk met elkaar zouden hebben.' Hij strijkt met zijn hand door zijn krullen.

Ik sper mijn ogen wijd open. Ik had gehoopt hem te zien en heb vanaf het podium al een vergeefse poging gedaan hem te ontdekken. 'Jason?'

De man in wie ik mijn oude klasgenoot vermoed draait mijn richting uit en kijkt me aan. Ik tover een glimlach om mijn lippen en ga in een zo voordelig mogelijke houding staan. Hij zal me toch wel herkennen? Zoveel ouder ben ik toch niet geworden?

'Jessica! Dus jij was het toch daarstraks op het podium? Ik dacht het al.'

Ik knik en voel dat mijn glimlach zich verbreedt.

'God, je ziet er nog geiler uit dan vroeger.'

Nu lach ik hardop. 'Eens een lekker wijf, altijd een lekker wijf, toch?' zeg ik met een knipoog.

Zijn mond vertrekt even voor hij zegt: 'Ja, vast wel.' Dan lacht hij iets te joviaal. 'Nou, waar wacht je op? Kom hier!' Hij spreidt zijn armen en drukt me kort tegen zich aan. Daarna lopen we gearmd verder de gang in, weg van de anderen die we geen van allen kennen. 'Wat fantastisch om jou weer te zien.'

Ik knik. ‘Dat vind ik ook.’ Het gevoel van zijn lichaam vlak naast het mijne en de lichte druk van zijn hand op mijn heup maakt me een beetje ademloos. Jason en ik. We zijn zestien jaar verder, maar het lijkt of de tijd wordt teruggedraaid. Iedere stap die we zetten brengt ons dichterbij onze jeugd.

Bij het lokaal waar we vroeger Frans kregen, gluren we door de ramen naar binnen. Nog steeds staan de tafels twee aan twee in een rij. Het krijtbord is vervangen door een digibord. Als Jason zijn hand op de klink legt, blijkt de deur niet te zijn afgesloten.

‘Zouden we naar binnen mogen?’ vraag ik.

Hij haalt zijn schouders op, zegt: ‘Waarom niet?’, duwt me voor hem uit het lokaal in en sluit de deur achter ons. Nieuwsgierig kijken we rond. ‘Hier is het begonnen,’ zegt Jason fluisterend en hij zet een stap dichterbij.

Ik knik en voel de warmte die hij uitstraalt. Voel hoe die tot stilstand komt tegen mijn lichaam. ‘Weet je nog, ons liedje? *Je veux l’amour*.’

‘Met jou, op de vloer,’ vult hij niet helemaal toonvast aan.

Onze leraar Frans had tijdens de les de oude song van Raymond van het Groenewoud gedraaid en na afloop hadden Jason en ik daar onze eigen tekst op gemaakt.

‘Je weet het nog.’

‘Hoe zou ik het ooit kunnen vergeten?’ Zijn stem klinkt hees. Hij buigt zijn hoofd en blaast zijn adem zachtjes tegen mijn lippen. Bereert ze zonder ze aan te raken. Ik vlecht mijn ogen in die van hem, op zoek naar het verleden dat we deelden. De herkenning bezorgt me een schokje. Het is er nog. Mijn gevoel voor hem is nooit helemaal verdwenen. Het sluimert in mijn binnenste en wacht erop om wakker te worden gekust. Als vanzelf tuit ik mijn lippen. Zijn armen glijden om me heen en dan voel ik zijn mond als een vlinder op mijn lippen landen. Betoverd laat ik me wegvoeren van het nu.

Ik ben zestien en lig samen met Jason in het gras. We hebben al uren liggen zoenen en hij is bezig mijn lichaam langzaam te veroveren. Zijn vingers zijn als lieveheersbeestjes die een rondedans doen over mijn

huid. Ze kriebelen en laten me tintelen van verlangen. Ik wil hem zó graag.

Ineens ben ik weer terug in de realiteit. Jason heeft zijn hand in mijn nek gelegd en trekt mijn hoofd, nogal ruw, naar zich toe. ‘Waar was je toch al die tijd?’ klinkt het bijna boos. Zijn mond sluit zich over die van mij en zijn tong wrikt zich tussen de gesloten toegangspoort die mijn lippen vormen. Ik geef toe en laat ze wijken onder de druk. Mijn tong begroet die van hem voor een hernieuwde kennismaking. We tasten elkaar af. Eerst voorzichtig, maar al gauw is ieder spoortje terughoudendheid verdwenen en klampen we ons aan elkaar vast.

‘O schatje,’ mompelt Jason nadat hij zijn mond van mijn gulzige lippen heeft losgerukt. Hij begint mijn bloesje zo ver open te knopen dat mijn beha zichtbaar wordt en steekt zijn hand uit. Ik verheug me al op de terugkeer van de lieveheersbeestjes als hij zich als een havik op me stort. Zijn handen klauwen naar mijn borsten en duwen ze omhoog, boven de cups van mijn push-up uit.

‘Ik ga je keihard neuken, weet je dat?’ zegt hij terwijl hij mijn rechterborst naar zijn mond brengt en aan mijn tepel begint te zuigen.

Pardon? Mijn opwinding stroomt weg als water door een sluis die is opgezet. Denkt hij dat ik me zo meteen door hem laat nemen? Ik zet mijn handen tegen zijn borstkas om hem af te remmen, maar hij laat zich niet wegduwen. Hij hapt mijn halve borst naar binnen en negeert mijn kreet van protest.

‘Kappen nu!’ zeg ik. Als hij niet luistert, geef ik hem een stevigere duw waardoor mijn borst uit zijn mond glipt. ‘Waar slaat dit op, Jason?’ vraag ik terwijl ik mijn borsten in mijn bh terug schik.

‘Snap je het dan niet?’ stoot hij hijgend uit. ‘Ik sta al maanden droog. Ik heb zo lang naar deze reünie uitgekeken. De gedachte dat ik jou vandaag zou zien, maakt me al wekenlang geil.’

Hij spreekt zijn woorden met zoveel vuur uit dat ik er niet aan twijfel dat hij ze meent. Tss. Alleen de gedachte aan mij windt hem al wekenlang op? Ik moet er bijna om lachen.

‘Kom op, Jason, je bent geen hunkerende tiener meer maar een vol-

wassen man. Ik kan niet geloven dat je zo weinig stimulans nodig hebt.’

‘Je hebt geen idee.’ Hij kijkt er zo wanhopig bij dat ik medelijden krijg.

Ik loop naar hem toe en leg na een korte aarzeling mijn hand op zijn arm. ‘Wat is er dan?’

Hij klampt zich direct aan mij vast en legt zijn hoofd op mijn schouder. Een beetje gegeneerd hou ik hem tegen me aan. ‘Het is mijn vrouw. Ze...’

Door een geluid bij de deur heft hij zijn hoofd en ook ik kijk op. In de deuropening staat een vrouw naar ons te kijken. De uitdrukking van ontzetting waarmee ze ons aangaapt, raakt me. Ik peins me gek wie ze is, want ik weet zeker dat ik haar ken. Voordat ik erachter ben wie ze is, draait ze zich al om en loopt weg.

‘Was dat niet... help me eens, ik kan niet op haar naam komen.’

‘Dat was Elvira,’ zegt Jason somber.

Ik verstijf. Is deze uitgeblust uitziende vrouw Elvira? Hoe is het mogelijk! Elvira was superslank geweest en had tot de mooiste meiden van de klas behoord. Wat knap dat Jason haar zo snel herkent. Ik denk aan de trek van ontzetting waarmee Elvira ons aankeek en er begint me iets te dagen. Vragend kijk ik hem aan.

Hij slaat zijn ogen neer en zegt: ‘Ik ben met Elvira getrouwd.’

3

‘Wat?’ Mijn blik gaat naar mijn nog openhangende bloes. ‘Waarom sta je hier dan nog? Je bent net betrapt door je vrouw.’

‘Ja maar... ik wil niet meer met haar verder. Ik trek het gewoon niet langer.’

‘Jezus! Dit is niet de tijd om het daar over te hebben. Zag je niet hoe ze keek? Ga haar zoeken, man!’

Gedreven door schuldgevoel ren ik voor hem het klaslokaal uit. Op de gang kijk ik naar links en naar rechts. Niemand te zien. Links voert de gang naar nog meer lokalen om uiteindelijk uit te komen bij een trappenhuis. Vandaar kun je de bovengelegen verdiepingen bereiken, maar je kunt ook naar buiten, het schoolplein op. Rechts leidt de gang naar de aula waar we vandaan zijn gekomen en die helemaal vol staat met mensen. Ik kan me niet voorstellen dat Elvira daarheen is gegaan. Ze moet naar links zijn gelopen, dat kan niet anders. Ook ik ga die kant op. Onder het lopen werp ik vlug een blik in de lokalen die ik passeer, maar ze zijn allemaal leeg.

Jason duikt naast me op. Zijn gezicht staat grimmig. ‘Stom wijf, klinkt het van tussen zijn opeengeklemd kaken. ‘Altijd wat.’

‘Wat is er mis tussen jullie?’

Jason vertraagt zijn passen. ‘Ik baal er gewoon van dat Elvira altijd zo depressief is.’

Ik frons mijn voorhoofd. ‘Ik zou ook depressief zijn als mijn man de eerste de beste oude bekende in haar bloesje grijpt. Waarom deed je dat?’

‘Je houdt er toch zo van? Of denk je dat ik het niet weet?’

Ik sta abrupt stil. ‘Wat weet? Waar heb je het in godsnaam over?’ Zijn blik vertelt me dat hij denkt dat ik me expres onnozel houd, maar ik heb werkelijk geen idee en snauw: ‘Ik begrijp echt niet waar je op doelt

en het interesseert me nu ook niet. We moeten Elvira vinden, dus laten we haar gaan zoeken.’ Om mijn woorden kracht bij te zetten begin ik weer te hollen.

Zwijgend rennen we verder. Waar is Elvira gebleven? We moeten haar bijna hebben ingehaald. Zo groot was haar voorsprong toch niet? In het trappenhuis blijven we staan. ‘Jij buiten, ik boven?’ stel ik voor. Jason knikt en loopt naar de deur. Ik neem de trap naar de volgende verdieping en kijk in alle klassen terwijl ik langsloop. Er valt genoeg te zien, maar geen Elvira. Verdomme! Gefrustreerd maak ik aan het einde van de gang rechtsomkeert en leg dezelfde weg terug af. Zou Jason haar al gevonden hebben? Wat een lul om zich met mij af te zonderen terwijl hij wist dat zijn vrouw in de buurt was. Ik vraag me af hoe ver hij had willen gaan. Hoe dan ook, het is zijn schuld dat Elvira overstuur is weggerend. Het zit me niet lekker. De uitdrukking in haar ogen had iets wanhopigs en ik hoop vurig dat ze geen domme dingen gaat doen. Of al heeft gedaan.

Boven me ligt nog een gang. Ik loop erdoorheen zonder dat ik verwacht Elvira aan te treffen. Mijn gevoel bedriegt me niet. Dan krijg ik een ingeving en ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. De damestoiletten! Waarom heb ik er niet meteen aan gedacht daar te kijken? De toiletgroep op deze verdieping bevindt zich hier vlakbij. ‘Elvira?’ roep ik. Alle deuren staan op een kier, toch trek ik ze een voor een helemaal open. De geur van urine is het enige dat ik aantref. In de toiletten een verdieping lager is een deur afgesloten. Als ik erop bonk klinkt er een verontwaardigd: ‘Hé, laat dat.’

‘Elvira?’

‘Nee, ik ben Elvira niet.’

‘Sorry!’

Vlug maak ik me uit de voeten. Plichtsmatig controleer ik de wc’s op de begane grond en loop dan naar buiten, waar Jason net op de deur af komt lopen.

‘En?’

Hij ziet er aangeslagen uit en schudt zijn hoofd. Misschien was mijn

eerdere oordeel over hem iets te hard. Ik leg mijn hand op zijn arm. ‘We vinden haar wel. Laten we naar de aula gaan.’

Al van ver komt het geluid van stemmen vermengd met muziek ons tegemoet. In de aula is het propvol, het lijkt erop dat de reünie een groot succes is. We kijken elkaar wanhopig aan. Hoe moeten we in godsnaam controleren of Elvira zich in de massa bevindt? Roepen heeft geen zin, we kunnen ons amper verstaanbaar maken.

Jason trekt me mee naar de hal. ‘Is er geen plek waar we van bovenaf kunnen kijken?’

Ik denk na. ‘Was er boven de aula geen vide vanwaar het licht en geluid tijdens voorstellingen bediend werd?’

‘Ja!’ Jason knikt heftig. ‘Die was er.’

‘Volgens mij liep er een trap vanuit het magazijn naar boven.’

We draaien ons eensgezind om in de richting van waar vroeger de opslag was. Nauwelijks hebben we een stap gezet of er klinkt gegil. We kijken elkaar aan: het geluid komt uit de aula. De muziek zwijgt abrupt en een moment is het doodstil. Dan barst er van alle kanten geschreeuw en gegil los. We rennen de aula binnen en zien mensen met de hand voor hun mond geslagen kijken naar iets wat zich blijkbaar midden in de zaal bevindt. Een angstig voorgevoel neemt bezit van mijn maag en draait hem om.

‘Laat me erdoor,’ zeg ik als mijn weg geblokkeerd wordt. Ik worstel half struikelend verder en dan zie ik waar iedereen naar kijkt: op de grond ligt een vrouwenlichaam, geflankeerd door twee mannen die bezig zijn de vrouw te reanimeren. Ik registreer de kleding die ze draagt en voel een golf van misselijkheid omhoog komen. Naast me hoor ik Jason ontzet zijn adem inhouden. De schreeuw die daarna volgt gaat als een mes door me heen. Hij stormt naar voren en knielt neer bij zijn vrouw. Schudt aan haar en schreeuwt haar naam in een wanhopige poging beweging in haar te krijgen.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik aan de vrouw die het dichtst bij me staat. Ik zie haar in een waas door de tranen die mijn ogen vullen.

‘Ze stond ineens daarboven.’ De vrouw wijst naar de vide waarnaar

we op weg waren. Ik hoor aan haar stem dat zij ook huilt. ‘Ze zwaaide met haar armen en riep iets wat ik niet kon verstaan. Toen sprong ze. Een paar mensen beneden hebben geprobeerd haar op te vangen, maar ze konden haar niet houden.’ Ze klampt zich aan me vast. ‘Ze is toch niet dood?’

Ik krijg de woorden dat het vast wel meevalt niet uit mijn strot geperst. Sinds ik haar zag liggen, heeft Elvira niet bewogen. Het beeld van Jason die snikkend bij zijn vrouw zit, is hartverscheurend. Als mijn schuldgevoel over de gebeurtenis in het klaslokaal al zo groot is, hoe moet hij zich dan voelen?

Het geluid van een sirene dringt door tot in de aula. Het ziekenhuis ligt hier amper vijf minuten vandaan. ‘Maak ruimte, de ambulance komt eraan!’ roept iemand. De aanwezigen wijken uiteen en niet veel later komen er twee ambulanceverpleegkundigen aangehold. Als ze zich over Elvira buigen neemt de spanning voelbaar toe en vermengt zich met de hoop dat het goed zal komen, dat Elvira niet zo dood is als ze er nu bij ligt.

Tien minuten later pakken de ambulancebroeders hun spullen weer in. Ze hebben niets meer voor Elvira kunnen doen.

De verslagenheid is enorm. In groepjes wordt nagepraat over het afschuwelijke drama dat zich voltrokken heeft. Verschillende mensen hebben gezien hoe Elvira de vide op kwam rennen en even stilstond voor ze zichzelf over de balustrade naar beneden wierp. Sommigen menen haar mond te hebben zien bewegen in doodsangst, maar niemand heeft kunnen verstaan wat ze riep. De politie is gearriveerd en Jason is meegenomen voor verhoor. Ik heb mezelf gemeld en gezegd dat ik een van de laatsten ben die Elvira heeft gezien. Er werd me verzocht te wachten tot ik zou worden opgehaald. De plek waar Elvira is neergekomen is afgezet met witte schermen en daarachter is de politie bezig met een sporenonderzoek.

Ik zou graag beweren dat ik geen schuld heb aan wat er gebeurd is, maar daarmee houd ik mezelf voor de gek. Wat moet Elvira wel niet

gedacht hebben toen ze mij bij haar man aantrof? Het zag er voor haar vast uit of ik Jason aan het verleiden was en ze moet zijn gestorven met het beeld van mij als valse vriendin voor ogen.

‘Mevrouw? Komt u maar.’

Naast me is een geüniformeerde agente verschenen. Ze gaat me voor naar een kamer die ik herken als die van de directeur. De rode lamp brandt en ik herinner me de grapjes die we maakten als er een leerling binnen was en we niet mochten storen. Nu zitten er twee mannen achter een bureau. Ze stellen zich voor als rechercheurs, hun namen hoor ik aan zonder ze te registreren.

Nadat ze mijn gegevens hebben genoteerd vragen ze me te vertellen onder welke omstandigheden ik Elvira voor het laatst levend heb gezien. Heel even verschijnt het gezicht van Jason voor me. Het is misschien spijtig voor hem, maar ik ben niet van plan om ook maar iets voor de politie achter te houden en vertel ze het volledige verhaal vanaf het moment dat ik Elvira’s man op de gang ontmoette.

‘We waren op weg naar de trap die naar de vide leidt toen er vanuit de aula geschreeuw klonk. Toen we binnenkwamen was het al gebeurd, Elvira was al gesprongen.’

‘Van de vide die u en de heer Roubos wilden bereiken?’

Ik knik. ‘We wilden van bovenaf kijken of Elvira in de aula was. We hadden er geen idee van dat zij zich op de vide bevond.’

‘En vandaag zag u de heer Roubos voor het eerst sinds uw schooltijd? U hebt geen verhouding met hem?’

‘Beslist niet. Vroeger hebben we wel een tijdje verkering gehad, maar na het eindexamen zijn we elkaar algauw uit het oog verloren.’

De rechercheur knikt en geeft me een hand. ‘Bedankt voor uw informatie. Mogen we u bellen als zich tijdens het onderzoek nog vragen voordoen?’

‘Uiteraard. Ik ben telefonisch altijd bereikbaar.’ Ik schud de andere rechercheur eveneens de hand en verlaat de directiekamer. Als ik langs de aula loop, is die zo goed als leeg. Op het plein staan nog wat groep-

jes mensen te praten. Ik voel geen behoefte om me erbij aan te sluiten en loop langs hen heen.

Bij de halte hoef ik maar kort te wachten tot mijn bus eraan komt. Het geeft me een surrealistisch gevoel om in te stappen en weg te rijden van de plek waar het heden diep heeft ingehakt op het verleden dat er lag.

Op het centraal station neem ik de sprinter naar de plaats waar ik sinds een jaar tijdelijk woon. Het gevoel ontheemd te zijn groeit. Er is iets van me afgenomen wat zich nooit meer kan herstellen. Het vertrouwen waarmee ik mijn toekomst tegemoet trad toen ik de school verliet, is vandaag definitief verloren. Dat proces was natuurlijk al veel eerder ingezet, maar ik heb het niet beseft. Van mijn dromen is niets terechtgekomen. Ik heb geen geld en geen bezit; ik ben een zwerver in mijn eigen wereld.

Hoog tijd om thuis te komen, denk ik als ik de sleutel van mijn tijdelijke huis omdraai.